

#3: ODVAHA A HORLIVOSŤ

618/2019

www.inky.sk

3. 1. 2019

... alebo o tom, prečo kresťan z ničoho nemá strach a je plný misionárskeho nadšenia.

„Svätosť je zároveň *parresia*: je to odvaha, je to evanjelizačný impulz, ktorý zanecháva znak na tomto svete ... sám Ježiš nám vychádza v ústrety a opakuje nám s pokojom a neochvejnosťou: „Nebojte sa!“ (Mk 6, 50). ... Odvaha, entuziazmus, rozprávanie so slobodou, apoštolský zápal, toto všetko sa nachádza v slove *parresia*, v slove, ktorým Biblia vyjadruje aj slobodu existencie, ktorá je otvorená, pretože sa dáva k dispozícii pre Boha a pre druhých“ (GE 129).

Prečo sa ako kresťania nebojíme?

V našom živote existujú dva druhy strachu: **Strach z nedostatku a strach zo straty**. Strach z nedostatku – že nebudeme mať dosť peňazí, majetku, zábavy, kvality života, uznania, dôležitosti, vplyvu, ... a strach zo straty – že nás niekto ohrozí, predbehne, pripraví o niečo, porazí, oberie, ublíži, ... – spôsobujú, že sme v samej podstate sebeckí, sústredení do seba a na seba, ľahostajní voči iným a často v konflikte s inými. Ba aj vo vzťahoch viac hľadíme na seba a na presadzovanie seba.

Keď sme prijali od Boha dar Božieho synovstva a prijali Nebo za svoju vlasť, naplnil nás Duch Svätý. V ňom sme dostali všetko – už viac niet, po čom by sme ešte túžili, všetko sme a všetko máme.

Nemáme už žiaden strach z nedostatku. Sám svet je pre nás už len cudzinou, niet ničoho, po čom by sme v ňom ešte túžili, pretože v porovnaní s Božím Darom to všetko je zanedbateľné, ako hovorí sám o sebe Pavol: „všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, ... uspokojíme sa s tým, že máme čo byť a čo si obliecť“ (Flp 3,8; 1 Tim 6,8).

Nemáme ani strach zo straty, pretože ako nám zaručil Ježiš: „Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou. ²⁸ Ja im dávam večný život. Nezhynú nikdy a nik mi ich nevytrhne z ruky. ²⁹ Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých a nik ich nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky“ (Jn 10,27-29). Čoho by sme sa teda báli? Veď „tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rim 8,28) a „ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ³⁹ ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8,38-39). Je nám jasné, že tento svet nie je náš domov, ale cesta, ktorou kráčame. Nie je ani hotel, ale škola a cvičisko svätosti – nebeského spôsobu bytia a života. Nečakáme pohodlie, ale tréning a rast. A teda aj keby nás „postihli“ z pohľadu sveta veci považované za zlé a nepríjemné, nemáme z nich žiaden strach – veď ak nás Boh vo svojej láske ničím podobným prevádza, potom je to len a jedine na naše dobro a náš rast, ako píše Písmo, že „je na vašu nápravu, čo znášate. Boh s vami zaobchádza ako so synmi, a ktorého syna by otec nekarhal?“ (Hebr 12,7). Preto nielenže nemáme z toho strach, ale dokonca máme „záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista“ (2 Kor 12,10) – lebo vieme od Koho a k čomu je dobré to, čo podstupujeme a s dôverou to prijímame.

Ak však nemáme v sebe túto vieru ani plameň Ducha, potom namiesto odvahy budeme stále spútaní strachom, ktorý v nás bude vyvolávať stále prítomné a podvedomé „pokušenie ujsť na bezpečné miesto, ktoré môže mať rôzne mená: individualizmus, spiritualizmus, uzavretie do malých svetov, závislosť, postaranie sa o seba, opakovanie stanovených schém, dogmatizmus, nostalgia, pesimizmus, utiekajúce sa k normám“ (GE 134); „zvyk nás

zvádza a vraví nám, že nemá zmysel čokoľvek meniť, že vzhľadom na túto situáciu nemôžeme urobiť nič, že to bolo vždy tak, a prežili sme. Pre zvyk už nečelíme zlu a necháme, aby veci „boli také, aké sú“, alebo ako niektorí rozhodli, aby boli“ (GE 137); avšak „pamätajte, že z toho, čo je uzavreté, nakoniec páchne vlhkosť, a prídeme nám zle“ (GE 133); „Pavol VI. spomínal medzi prekážkami evanjelizácie práve nedostatok *parresie*: „nedostatok horlivosti, o to horší, že pochádza znútra“. Kol'kokrát nás to láka, aby sme zostali na pohodlnom pobreží!“ (GE 130).

Ak sme ale slobodní od strachu – čím sa to navonok prejaví?

„Pán nás volá vyplávať na more a spustiť siete do hlbších vôd (porov. Lk 5, 4). Pozýva nás, aby sme svoj život strávili v službe“ (GE 130); „Ježišov vrúcny súcit nebol zahľadený do seba; nebol paralyzujúci, ustrašený alebo zahanbený, ako sa to mnohokrát stáva nám samým - ale práve naopak. Bol to súcit, ktorý ho poháňal mocne vyjsť zo seba a hlásať, posielat' na misiu, posielat' uzdravovať a oslobodzovať. Uznajme svoju krehkosť, ale dovoľme, aby ju Ježiš vzal do svojich rúk a nás poslal na misiu“ (GE 131). **Prečo sa to prejavuje práve týmto?**

Ak nás neovláda sebeckosť ani strach – čo ostáva? Len jediné, to, čo je aj v Bohu: láska. Ak v nás nie je strach z ľudí, ostáva len jeho opak, náklonnosť a súcit, milosrdenstvo. A ak sa zo strachu neuzatvárame do seba, ostáva tiež len opak tejto uzavretosti a tým je otvorenie sa delenie sa s bohatstvom, ktoré v nás je. To je dôvod, prečo je Boh láskou: je nekonečne bohatý, nepozná strach a teda ani pýchu a sebeckosť, ktoré sú deťmi strachu. Preto v ňom existuje už len jeden postoj a jedna túžba a tou je láska, deliaca a darujúca sa láska. Ako Božie deti sme sa Mu stali podobnými aj v tomto. Preto je láska a túžba deliť sa s Božími Darmi – misionárske nadšenie! – poznávacím znakom obráteného a znovuzrodeného kresťana, ako vraví Písmo: „láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha“ (1 Jn 4,7).

Parresia, čiže odvaha a horlivosť, je tak súčasne spätnou väzbou, potvrdením našej viery aj obrátenia: „Parresia je pečatou Ducha, svedectvom autenticity ohlasovania. Je to šťastná istota, ktorá nás vedie, aby sme sa chválili evanjeliom, ktoré ohlasujeme; je to neochvejná dôvera v spoľahlivosť verného Svedka, ktorý nám dáva istotu, že nič „nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky“ (Rim 8,39)“ (GE 132).

Ak teda máme vieru a prijali sme Ducha Svätého, ktorého nám Boh vo sviatostiach daroval, potom „Boh je vždy novosť, ktorá nás neustále podnecuje vydať sa na cestu a meniť miesto, aby sme išli tam, kde to ešte nepoznáme, až na periferie a na hranice. Vedie nás tam, kde je ľudstvo najviac zranené, kde ľudské bytie pod rúškom povrchnosti a konformizmu stále hľadajú odpoveď na otázku o zmysle života. Boh nemá strach!“ (GE 135) – a kým sme s Ním, ani my nie! „Naozaj treba otvoriť dvere srdca Ježišovi Kristovi, pretože on klope a volá (porov. Zjv 3, 20)“ (GE 136). „Cirkev nepotrebuje veľa byrokratov a funkcionárov, ale oduševnených misionárov, zapálených entuziazmom komunikovať skutočný život“ (GE 138). „Prosme Pána o milosť neváhať, keď nás Duch žiada, aby sme urobili krok vpred; prosme o apoštolskú odvalu komunikovať evanjelium druhým a prestať z nášho kresťanského života robiť múzeum spomienok“ (GE 139)!